

MÜKEMMELER KULÜBÜ

ANIL BASILI

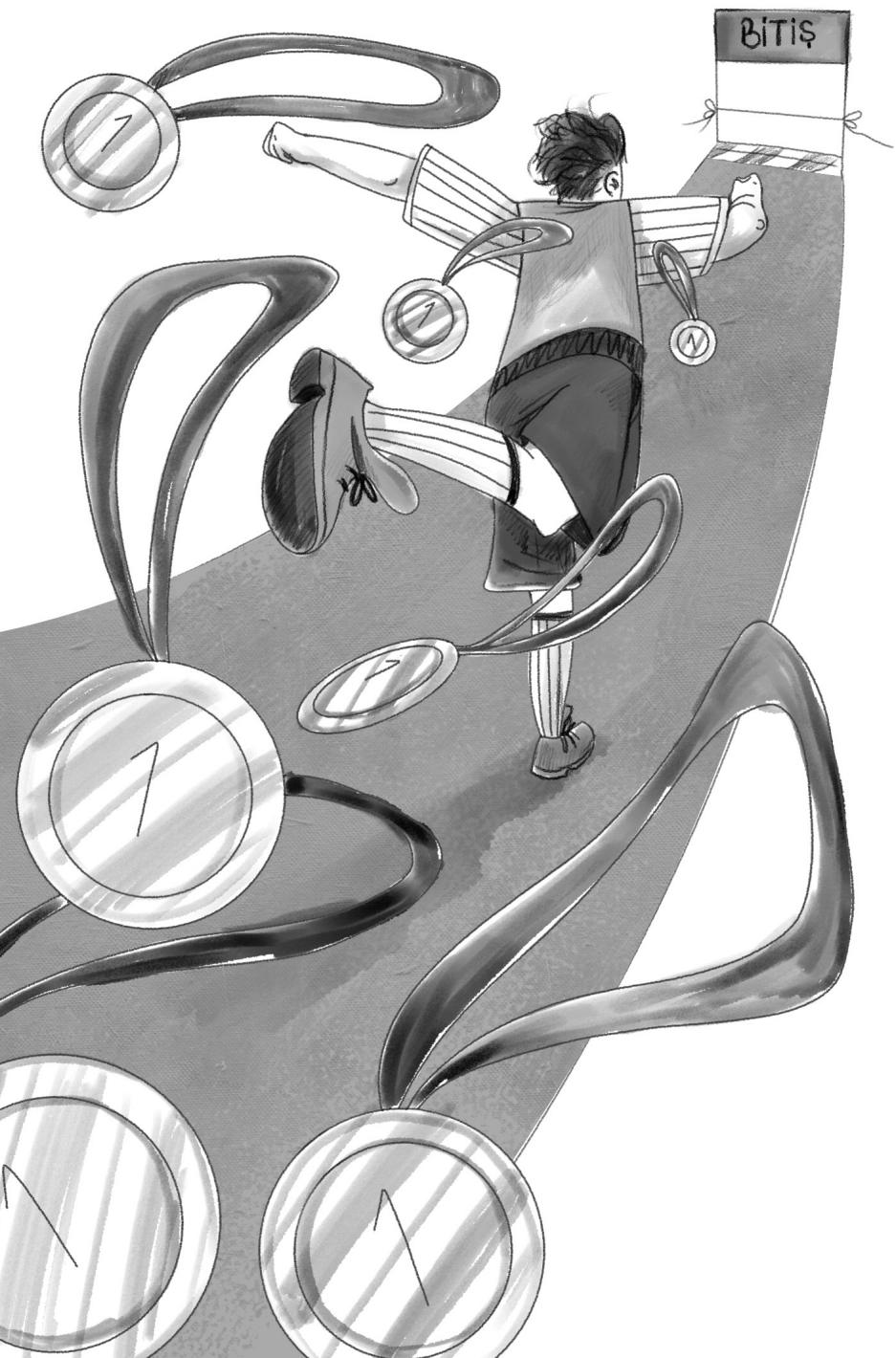

RESİMLEYEN: AFRA ELİF

— BÖLÜM-1 —

BEN ŞAMPİYONUM

Cocukluğumdan beri bana sürekli birilerini arkada bırakmam gerektiği söylendi. Geride kimin kaldığını önemsemeden, sadece finali görebilmek için koşuyordum. Sahalarda beni “Şampiyon” diye alkışlıyorlardı. Boynuma taktıkları madalyaları yana yana dizesler Fesleğen Ortaokulu’nun çevresini üç kere sarar. Bu lakap üzerime yapıştığından gerçek ismimi unutmak üzereydim. Erken yaşta başlayan koşuşturmalarımın neredeyse çoğu anı büyükbabamın yönlendirmeleriyle dolu. Fırsat bulduğu her an beni karşısına oturtur ve mükemmel olduğunun altını çizdiği geçmişini en baştan anlatır. Sahip olduğu sınav sonuçları, notlar, belgeler, diplomalar, sertifikalar, üstün başarı ödülleri, birincilikler, finali görmeden bırakmadığı yarışlar... Defalarca yaptığı bu konuşma-

lar, kaybetmeye dair söyleyeceği bir şeyi olmadığını hissettirirdi bana. Psikoloji, Sanat, Spor, Ekonomi, Mitoloji, Felsefe, Siyaset, Antik Dünya... İlgili alanları saymakla bitmez. Aynı zamanda lider ruhunu yansıtan bir davranış göstererek son sözleri hep o söyler. Saatler süren konuşmasındaki her bir cümlenin boşa gitmeyecek kadar değerli olduğunu vurgular. Ayrıca bir alışkanlık mı bilmiyorum ama konuşmasının sonunda ondan aynı cümleleri işitirim:

“Gördüğün gibi mükemmel bir hayat bu. Ama sen ona henüz sahip değilsin.”

İlk zamanlar bu sözleri beni heyecanlandırmak ya da gaza getirmek için özellikle söylediğini düşünürdüm. Amacına ulaşırdı da. Ancak kendimi yarışın tam ortasında hissettirmeye başladığında işler değişti. Bu cümlenin beni ne kadar sıkıştırdığını öngörebilseydi kullanmaya devam eder miydi? Hayata baktığımız noktanın aynı olmadığını kendisine söyleme cesaretini bulabilsem ne düşünürdü? Başarısızlığa neden tahammülü olmadığını öğrenebilmenin bir yolu yok muydu? Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki! Mesela; Şampiyon olmayı seçmediğimi, buna zorlandığımı, en iyisi olabilmek uğruna kendimden ödün verdiğimi, sadece sıradan bir şekilde zaman geçirmek istediğim anların da olduğunu, başkalarıyla yarışta olmak istemediğimi... Beni dinleyeceğine emindim.

Sorun Őu ki o dinlemelerin sonunda alacağım cevaplar deđiŐmeyecekti. Ayrıca ağzımdan çıkan her szn bana dönüŐü daha çok çalıŐmam gerektiği üzerine olabilir. Onunla yarıŐamazdım. Bir cümleye bin cümle etkisi... O yüzden söylediklerine harfiyen uymak daha risksiz geliyordu. Hayatımın geri kalanını planlama görevi ondaydı. Yani onun kuralları geçerli. Onun evi, kuralları, sınırları, istekleri... Ona dair her Őeyin içinde kendi isteklerimi nasıl gerçekleŐtirebilirim ki? Ayrıca o benim tek yakını. Anne ve babamı hiç tanımadım. Onlara ait bir fotoğrafı sırt antamda saklıyorum. Bir Şekilde yanımda olduklarını hissetmeye ihtiyacım var.

Yirmi dört saatin yeterli olmadığını düŐündüđüm zamanlar oluyordu. Okul ve sonrasındaki atölyeler arasındaki koŐuŐturmadan sıyrılıp mola yapmakta bile zorlanıyordum. Günlerim aynı yoğun tempoyla baŐlıyor, bazı günler daha da artıyordu: Engelli ve bayraklı koŐu antrenmanları, yüksek atlama, cirit atma, uzun atlama, İspanyolca ve Fransızca dil eğitimi, satranç, yüzme, bilgisayar programlama, keman alma...

Her gün evden koca bir sırt çantasıyla çıkıyordum. İçinde yok yoktu. Her biri özenle ayrı çantalara yerleŐtirilmiŐ spor malzemeleri, kalemlikler, yedek kıyafetler, deneme sınavları, mini cep kitapları, kronometre, okul kitapları ve defterleri, büyük boy suluk, sağlıklı

atıştırmalıklar, olur da yağmur yağarsa diye düşünerek yanımdan ayırmadığım şemsiye... Ağır bir çanta taşımak yetmezdi. Ellerimde de üç beş tane deneme kitabı olurdu. Kurs zamanı keman da eklenince... Bir şekilde sırtımdaki ağırlığı elimde tuttuklarımla dengeleyerek duruş pozisyonumu korumaya çalışıyordum.

Hayatımda çok önemseydiğim konulardan biri, rakiplerime açıklarımı fark ettirmemektir. Üzülduğüm ya da yorulduğüm zamanlarda kendimi güçlü görünmeye zorluyordum. Bir başkasının öğrenmemesi gerekenler için ekstra bir çaba gösteriyordum. Moralsız olduğüm ya da düşmüş hissettiğim zamanlarsa...

“Hayır, sen zayıf değilsin! Herkesten daha güçlüsün. Çünkü sen... Sen Şampiyon’sun!” diyerek, kendimi motive ediyordum.

Ben sekiz yaşına girene kadar büyükbabamla doğanın içinde büyük bir taş evde yaşadık. O zamanlar evin hemen önünden akan derenin yanında oturur, geleceğe dair hayaller kurardım. Sabahları erken kalkar ve büyükbabamla birlikte sıkı bir antrenman yapardık. Çiftlikteki işler bekleyebilirdi ama ona göre insanın kendisine ayıramadığı zamanın telafisi yoktu. Kısa yürüyüşler yerini koşuya bırakırdı. Engeller oluşturur, onları aşmamı beklerdi. Nefesimi doğru kullanabilmem için taktikler verirdi. Patika yollardan geçerken işe yarayacağını düşündüğü kurumuş ağaç dallarını

toplamamı isterdi. Dallar sırtımda biriktikçe kendimi taşıyamayacak gibi hissetsem de ona belli etmemeye çalışırdım. Ona karşı güçsüz görünmek istemezdim. Utanırdım. İşten kaçmak ya da söylenmek kabul edilebilir değildi. Hayatıma bir disiplin kazandırmak için çabaladığımı her fırsatta vurgular, kendisi nasıl davranıyorsa aynısını yapmam gerektiğini söylerdi. Her doğum günümde kendisinden güzel bir cümle duymayı beklerken benzer lafları işitirdim:

“Artık büyüdün, sorumluluklarını yerine getirebilirsin!”

O yaşlarda büyümenin nasıl sorumlulukları beraberinde getirdiğini merak etmezdim. Seçme şansım olsa büyümek bile istemeyebilirdim. Büyükbabamdan bana hediye almasını, beni şımartacak bir davranışta

bulunmasını ya da istediğim her şeyi yapmasını beklemedim. Orada olduğumu fark etsin, onayını almak için uğraştığımda sırtımı sıvazlasın, sadece tek bir cümle kurarak yanımda olduğunu hissettirsin istedim. Gözlerinin içine bakardım o cümle gelecek mi diye.

“Seninle gurur duyuyorum.”

Dünyanın en özel cümlelerinden biri olabilirdi bu. On iki yaşındaydım ve bu cümleyi henüz duymadım. Ne zaman duyabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kendimi bir beklentiye sokmuyordum. Yine de bazen tökezliyordum.

Özellikle son bir yıl içinde, farklı alanlarda başarılı olarak büyükbabamı gururlandırmak birincil hedeflerimden birine dönüşmüştü. Bunda bana olan bakışını değiştirebilme isteğimin önemli bir etkisi olduğunun farkındaydım. Ona bakınca insanların ne gördüğünü iyi biliyordum, sürekli gözlemliyordum. Fark etmediğim, atladığım ya da görmezden gelebildiğim tek bir vakit yoktu.

Büyükbabam, etrafındakilerce saygı duyulan, bulunduğu ortamda kendini fark ettiren biri. Okumak için ülke değiştirdiği gençlik yıllarında neredeyse gezmediği yer kalmadığını söyler durur. En iyi şirketlerde üst düzey yönetim kadrosunda yer aldığı zamanları hatırlatmaktan da geri kalmaz. İnanılmaz bir çevresi var.

Tanımadığı insan yok denebilir. Eli kolu uzun derler yahani, işte öyle biri. Evdeki büyük odalardan biri onun aldığı ödüller, plaketler, başarı sertifikaları, uzmanlık belgeleri ve hakkında yazılan yazılarla dolu. Boy boy fotoğraflar... Devasa antika vitrinin önüne geçtiğimde kendimi yetersiz hissediyordum. Soldan sağa doğru sırayla dizilenlerin arasında, düzeni bozan bir çıkıntı gibi. O yüzden büyük odaya girmekten olabildiğince uzak duruyordum. Belli sürelerle orayı temizlememiz gerektiğinde mecburen kendimi orada buluyordum. Dokunduklarıma zarar vermekten çekindiğim için oldukça dikkatli davranıyordum. Eskiden ayakkabı odası olarak kullandığımız küçük bölümde ise benim üst üste yığılmış madalyalarım yer alıyordu. Hiçbir özeni yoktu. Tam bir dağınıklıktı. O da oraya hiç girmiyordu. Bu düzensizlik hoşuna gitmiyor olmalıydı.

“Ne mutlu ki sen de benimle aynı ışığa sahipsin. Sadece daha çok çalışman gerek. Durmadan koşman!”

Sürekli aynı cümlelere takılıp kalsa da içten içe onunla gurur duyuyorum. Davet edildiği her ortama beni de yanında götürürdü. İnsanlar bana hâlâ hep ne kadar olgun bir genç olduğumu söyler. Yaşıma göre bilinçli olduğumdan bahsedip dururlar. Davetlere elimizi kolumuzu sallayarak gitmezdik tabii. Ne giyeceğimizden, nasıl konuşacağımıza kadar her şeyi ince

ayrıntısına kadar planlardı büyükbabam. Herhangi bir aksama olmaması için de tüm planı bana ezberletirdi. Onun bu “*mükemmel görünme*” çabası bizi hiç yarı yolda bırakmadı. Diğerlerine göre biz, dede torundan fazlasıyız. Muhteşem ikiliyiz. İnsanların ne hissettiğimizi bilmeden konuşmaya çalışmaları ne tuhaf. Ben- ce, muhteşem olabileceğimiz pek çok anımız var. Ama zamanla yol gösteren ve o yolu izlemek zorunda kalan iki ayrı insana dönüşmüştük. Hayallerimiz bile farklı! O, benim iyi bir sporcu ve aynı zamanda kök söktüren bir avukat olmamı istiyor. Ben, bana konan hedeflerin içinde olmasa da bir dansçı olmak istiyorum. Mutlu anlar da dâhil olmak üzere evde dans etmek yasaktı. Yasaklılar listemin en başındaydı üstelik. O yüzden eve dönene kadar yürüdüğüm yolda bazen kulaklığı- mı takıyor ve kimsenin göremeyeceği noktalarda dans ediyordum.

Okulun en popüler çocuğu sokakta dans ediyor. Şampiyonluğa leke bulaşsın istemiyordum. Bu tam anlamıyla bir felaket olurdu. Yasaklılar listemde bazen nelerin olduğunu unutuyordum. O yüzden neredeyse her gün o listenin yer aldığı defterime hızlıca göz atıyordum.